

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΙΣ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΗΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΙ

Δ^ς Α. Μ.

ΓΡΑΪΤΕ

ΕΚ ΤΟΥ "ΦΑΟΥΣΤ,"

Ἡ προσευχή τῆς Μαργαρίτας στὴν Παναγία

τοῦ Κράτους εἰς τὴν Ὑπαίθρου, ἣτις ἤρχισεν ν' ἀναρχῆται. Τὰ ἀδικήματα αὐτὰ τῆς ζωῆς, δὲν πρέπει, διὰ νὰ ἐφησυχάζωμεν, νὰ τ' ἀποδίδωμεν εἰς τὸ θεομόλαιμον τοῦ Κρητός. Ἐρωτῶμεν: Πῶς συνέβη, μακρὰν χρόνου περίοδον, ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι πρό τινος ἀκόμη, νὰ μὴ ἐγίνοντο τοιαῦτα ἀδικήματα; Ἦσαν προσεκτικότεροι οἱ χωρικοὶ μας. Τώρα μὲ τὰς καθημερινὰς ἀμνηστίας καὶ τὴν ἐξασθένεισιν τῶν ἀγροτικῶν σταθμῶν Χωροφυλακῆς, οἱ κακοποιοὶ ἀπεθρασύνθησαν καὶ ἡ Δημοσία τάξις κινδυνεύει ἐκ τῆς ἀποχαλινώσεως αὐτῆς.

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ

Λύεται ἐπιτέλους καὶ λύεται χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Θ. Ἐπισκόπου Ρεθύμνης, ποῦ, μᾶς ἐπιβάλλεται, νὰ ἐνθυμώμεθα πάντοτε εὐγνωμόνως, τὸ ζήτημα τοῦ στεγασμοῦ τῆς μαθητικῆς θηλείας νεότητος, ποῦ ὡς τώρα ἐξεπαιδεύετο μέσα σὲ τέσσερις τοίχους, χωρὶς ἀέρα καὶ ἥλιον. Ἄλλ' ἐὰν ἀπεκτίσαμεν Παρθεναγωγεῖον, μένει πάντοτε ἀλύτῳ τὸ αἰώνιον ζήτημα τοῦ «Γυμνασιακοῦ κτιρίου» Ρεθύμνης. Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, φοιτᾷ τόσος ἀριθμὸς μαθητῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον, ὥστε, νὰ εἶναι δυνατὸν, πολὺ ἀξιόλογα, ν' ἀποτελεσθῶν δύο Γυμνάσια εἰς Ρεθύμνον. Τοῦτο βεβαίως ἴσως δὲν εἶναι τοῦ παρόντος, ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου, τῆς οἰκοδομῆσεως Γυμνασίου, ἐμφανίζεται σήμερον ὑπὲρ ποτε σπουδαία. Ἡ ἔκκλησις ποῦ τὸ Ταμεῖον ἐκπαιδευτικῆς Προνοίας Ρεθύμνης ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσῃ ἀσυγκινήτους. Γῆπεδον ἐφ' οὗ θ' ἀνεγερθῆ τὸ Γυμνάσιον, ἔχομεν, μένει μόνον ἡ οἰκοδομὴ, ἣτις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῆς σημερινῆς ἀκριβείας τῆς οἰκοδομικῆς, θ' ἀπαιτήσῃ περὶ τὸ ἑκατομμύριον. Ἀλλὰ τὸ ἑκατομμύριον τοῦτο διὰ τοὺς ἔξω τῆς Ἑλλάδος ὁμογενεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλωστε θὰ ζητήσωμεν τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ εὐρεθῆ. Ἀρκεῖ νὰ φιλοτιμηθῶν οἱ ὁμογενεῖς καὶ ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀνάγκην τῆς κτίσεως Γυμνασίου, βοηθήσῃ ταύτην. Ἐλπίζομεν νὰ εὖρη ἀπήχησιν μετὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡ ἔκκλησις τῶν ἐδῶ Ρεθυμνίων, καὶ ἀποφασίσουν νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὸ ποσόν. Διὰ τῆς χειρονομίας τῶν αὐτῆς, θὰ κερδίσουν τὴν παντοτινὴν εὐγνωμοσύνην παντὸς Ρεθυμνίου, θὰ ἀπομακρύνουν δὲ καὶ τῶν Γυμνασιοπαίδων, τὸν κίνδυνον τῆς φθορᾶς αὐτῶν εἰς δωμάτια ἀνήλια ποῦ περισσότερον ὁμοιάζουν κλουβιά οὐδὲν ἄλλω δὲ, αἰθούσας παραδόσεων.

Ρωσικὸ ὄνομα, Ἑλληνικὴ κατατομὴ, χρῶμα Ἀνδαλουσίας, καὶ μάτια Ἀνδαλουσίας. Τὰ ὠραία φλογερὰ μάτια τῆς εἶναι ἡ πρὸ σπαθάτη γραμμὴ εἰς τὴν καλκατὰ τ' ἄλλα ἀδρὰν φυσιογνωμίαν τῆς. Μαῦρα φρύδια «ξωγραφιστὰ» καὶ «σπαθάτα» τσίνορα. Μαλλιά ἐπίσης μαῦρα, ἀφθονα καὶ σιλπανά, χωρισμένα σὲ δύο πλεξίδες —θαρρεῖς μαθητικῆς—ριγμένες ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ τῶν ὤμων τῆς. Ἀπὸ τίς λέγες ποῦ «διεφύλαξαν» τὰ μαλλιά τους, ἀπειραχτα ἀπὸ τῆ Μόδα. Ἄλλ' ἂν, ὅλα τὰ θήλεα εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νάχουν τόσῳ ὠραία μαλλιά ἢ «κουρά» τους χωρὶς ὑπερβολήν, θ' ἀπετέλει ἔγκλημα. Συμμετρικὴ καὶ ὡς σύνολον καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς, ἀπέριττη εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ θύρῳβον εἰς τὸ διάβα τῆς διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ αἰσθητὸν, ἀφ' ἑαυτῆς ἐν τούτοις ἐντυπωσιακὴ, εἶναι ἀναμφιβόλως ἀπὸ τίς εὐαριθμῆς Ρεθεμνιωτοποῦλες ποῦ δὲν ψαλίδισε οὔτε ὁ «κουρεύς» ἐφαρμοζῶν τὴν μόδαν τῶν «κοιμένων μαλλιών» οὔτε ἡ Ρεθεμνιωτικὴ κουρσουρα, ἣτις οὐδέποτε ἀπέκαμε ψέλλουσα στῆ μὰ τὸ κοντὸ τῆς, στῆν ἄλλη τὸ μακρὺ τῆς.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ φεγγάρι, τὸ περασμένο Κυριακτικὸ βράδυ, ἔκοψε στὰ δύο τὸν ψηλοῖτην προβαίνοντας ἀπὸ τὸ μέσο τῆς κοιμῆς, καθὼς χεῖμαρρος φωτός, ποῦ πρὶν ἐγγὺ ἀκόμη κύλησε στῆν Ρεθεμνιωτικὴ Ἀκτὴ καὶ τῆ γυρλάνταρε μ' ἀσημόχρυση κορνίζα. Ἐπειτα πρὸβαλε, καθὼς ἕνα ὀρθόφωτο σονέτο, ἡ σὰν ἕνα ῥόδο τεράστιο. ποῦ ὅπως, ἀνοῖξε πλατύφυλλο πάνω ἀπὸ τὴν πυρπολουμένην κορυφὴν τοῦ «Θείου Βουνοῦ» ἀπεφύλλισε ἀπειρόπληθα ἄλικα φύλλα του κάτω στῆ θάλασσα, σὲ μὴ καρδελωτῆ στρωσιὰ π' ἄρχισε ἀπὸ τὰ Περβόλια καὶ τέλωνε στὸ «Φανάρι» καθὼς ἤρεμο ποταμάκι χρυσοῦ. Ὁ πεζὸς κόσμος ἀπὸ τὰ προκυμαικὰ Καφφενεῖα παρακλουθοῦσε τὸ «θέαμα» καθὼς ἂν, Φίλι Κινηματογράφου. Ἡ μεγάλῃ γοητεία τῆς «Πανσελήνου» ποῦ θαρροῦσες πῶς ἔσταξε φῶς καὶ χρυσάφι, ἐπέβαλε τὴν χάριν τῆς καὶ τὴν σαγήνην τῆς εἰς τὰ πλήθη, χωρὶς διάκρισιν καμμιάν, ἀπὸ τὸ φτωχὸ μεροκαματιάρη, ποῦ, κατεβαίνει νὰ ξαποστάσῃ τὸ βράδυ, στῆν Προκυμαία, στὰ Καφφενεῖα τῆς, ἴσαμε τὰ «λεπτόφλοια» θήλεα καίτους ἐκ τῶν ἄρρηνων αἰσθητικότερους. Πολλοὶ ἐβρισκαν τὸ φεγγάρι «ὑπέροχο» ἄλλοι πάλι «θαυμάσιο» ἄλλοι «μεγαλειώδες». Μερικοὶ, ἀρχαῖζοντες τόδρισκαν «ἀφθαστον». Ἐνδράθημι ἦσαν οἱ σιωπῶντες. Τοὺς θαρροῦσες, τοὺς τελευταίους αὐτοὺς, συγκεντρωμένους, ὡς τὴν τελευταία τους ἴνα, ἐκεῖ ψηλά, στῆν «πότνια Σελάνα» καθὼς σὲ μὴ σελίδα Ρωσικοῦ ρομάντζου, γαντζωμένους γιὰ νὰ ποῦμε καλύτερα, σὰν ἀπὸ ἀνάερους γαντζούς, ἀπὸ τὸν ὀλόχρυσο φωτιστὸ φανὸ τῆς. Σιωποῦσαν. Ὁ θυμαρῆς τοὺς ἔκοψε τῆ λαλιά. Κι' ὅμως οἱ «σιωπῶντες» αὐτοὶ μοῦ ξήγησαν δὲν ξαίρω πρὸ Παιτητῆ, ποῦ, ὡς τώρα δὲ εἶχα μὲ πορῆσαι νὰ τὸν «ἐρμηνεύσω» ἕπως κάπου ἔγραψε.

—Στὰ μεγάλα καὶ στὰ ὑπεράνωθρα, τὸ καλύτερο ποῦ ἔχεις νὰ κάνῃς φτωχὴ ἄνθρωπε, εἶναι νὰ σω-

Ἀχ γεῖρε, ὦ πολυπικραμένη, στῆ συμφορὰ μου σπλαχνικὸ τὸ πρόσωπό σου

Μὲ τὴν καρδιὰ σκισμένη καὶ χιλοσπαραγμένη κοιτᾷς τὸ σταυρωμένο γιό σου. Στὸν πατέρα κοιτάξεις ψηλά, κι' ἀναστενάξεις γιὰ τὸν πόνο ἐκείνου καὶ τὸ δικό σου.

Ποῖος τὸ γνωρίζει πῶς μοῦ θερίζει ὁ πόνος μέσα τὰ σωθικά; Πῶς ἡ καρδιάμου τρεμουλιάζει, τί λαχταρᾷ καὶ τί τρομάζει, σύ, σὺ τὸ ξαίρεις μοναχά. Ὅπου κι' ἂν πάω, ὅπου γυρῶ, πόσο πονῶ, πονῶ, πονῶ ἐδῶ στὸ στήθος μου βαθιά!

πῆς. Ὅσο κι' ἂν μιᾶς ὠραία, θ' ἀποτελέσῃς ἀξιοθρήνητη παραφωνία. Σὰ σὲ συναυλία ἀηδονῶν ἢ στριγγιῆς κλάφες κουκουβάγιας. Ἡ καθὼς ἂν ἐρίχνης, λάσπη, στῆν «Ἀφροδίτη» μὲ τὸ γελοῖο πόθο νὰ τῆς σκεπάσῃς ὅ,τι τὴν ἔκανε Ἀθάνατη: Τῆ θεϊκῆ γύμνια τῆς. **Ν. ΜΙΡΗΝΤΑΣ**

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Στὶς 9 καὶ 50' τοῦ περασμένου Σαββάτου, ἰσχυρὰ σεισμικὴ δόνησις, μακρᾶς διάρκειας, κατετάραξε τὴν πόλιν μας. Ὁ σεισμὸς ἤρχισεν μὲ ἐλαφρὰν δόνησιν, ἣτις, αἰφνιδίως ἐπετάθη, διαρκέσασα δὲ τοῦλάχιστον 80" ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πάντας τοὺς συμπολίτας ἐκ τῶν οἰκιῶν των. Εὐτυχῶς ὁ σεισμὸς ἔπαυσεν μετὰ 80" ἄνευ σοβαρωτέρων συνεπειῶν εἰς τὴν πόλιν μας.

Πλεῖστοι οἰκίαι ἐν τούτοις διερράγησαν, κατέπεσεν δὲ ἡ στέγη τῶν ἀποθηκῶν τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν ὡς καὶ τῆς παραπλεύρωστοῦ ὑφασματαεμπορείου Σταυρουλάκι, ἀποθήκης. Μερικαὶ οἰκίαι κατήνησαν ἐτοιμόρροποι. Οἱ κάτοικοι ἐν ἀπογνώσει παρέμεινον εἰς τὸ ὑπαίθρου μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὥρῶν τοῦ Σαββάτου, πολλοὶ δὲ καὶ διενυκτέρευσαν, πανοικεῖ, εἰς τοὺς ἀγρούς, φοβηθέντες ἐπανάληψιν τοῦ σεισμοῦ. Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἡ σεισμικὴ δόνησις τοῦ π. Σαββάτου ἐγένετο ἐπίσης αἰσθητὴ εἰς πάντα τὸν Νομὸν Ρεθύμνης. Εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Μυλοποτάμου ὑπῆρξεν ζωρότερος. Ἀγγέλλεται ἡκατάρρευσις καὶ τινῶν οἰκιῶν εἰς τινὰ χωρία. Κατὰ τὰς ἐπισήμους πληροφορίας τῆς Νομαρχίας, οὐδαμόθεν τοῦ Νομοῦ Ρεθύμνης ἠγγέλθη ἀνθρώπινον τι δυστύχημα ἐκ τοῦ σεισμοῦ. Πάντως αἱ ἰδιωτικαὶ ζημίαι εἶναι μεγάλαι, διότι μεγάλα ὑπῆρξαν καὶ τὰ ἐκ τοῦ σεισμοῦ ρήγματα.

Κι' ἄχ! ὅ τι μένω μόνη, κλαῖω, κλαῖω, κλαῖω—λιώνει, ραγίζει μέσα μου ἡ καρδιά.

Τὶς γλάστρες στὰ παράθυρά μου τὶς πότισαν τὰ δάκρυά μου, σὰν ἔκοψα πρῶτὶ θαμπὰ γιὰ σένα τὰ λουλούδια αὐτά. Ὅταν ὁ ἥλιος μῆλκε πρῶτὶ στῆν κάμαρά μου, στῆν κλίνη καθιστῆ μὲ βροῆκε νὰ κλαῖω τὴν συμφορὰ μου.

Βόηθα με! γλύτωσέ με ἀπ' τὸ κακό!

Ἀχ γεῖρε, ὦ πολυπικραμένη, στὸν πόνο μου τὸ πρόσωπό σου σπλαχνικὸ.

Μεταφραστῆς **Κ. Χατζόπουλος**

ΠΟΣΟΙ ΑΠΕΛΥΘΗΣΑΝ

Εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν τοῦ Γυμνασίου Ρεθύμνης ἐνεγράφησαν 75. Προσῆλθον εἰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις 73. Ἀπελύθησαν 69. Μὲ βαθμὸν ἄριστα (10) 1 ἢ Δις Προβελάκι Ἑλένη, λίαν καλῶς (9) 9, λίαν καλῶς (8) 16, καλῶς (7) 20, καλῶς (6) 20, σχεδὸν καλῶς (5) 3.

Παρεπέμφθησαν εἰς συμπληρωματικὰς ἐξετάσεις κατὰ Σ)βροῖον εἰς ἀρχαῖα Ἑλληνικά.

Δι' ἑλλιπῆ μὲν φοίτησιν 1
Δι' ἑλλιπῆ δὲ πρόδοον 3

Αἱ ἐξετάσεις τῶν μικρῶν

Καὶ ἐφέτος μεγάλην ἐπιτυχίαν ἔση μέσῳ στῆν σχολικὴν ἐορτὴν καὶ τὸ ἄριστα λειτουργοῦν ἐν τῇ πόλει μας Νηπιαγωγεῖον τῆς ἀξιοτίμου κυρίας Ἀμαλίας Ζανιδάκη. Ἡ γνωστὴ εἰς ἀξιόλογον μόρφωσιν διδασκάλισσα καὶ μοναδικὴ γιὰ τὸν τόπον μας νηπιαγωγὸς ἀπέδειξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι σὰν ἄλλη Ἐστίας ἀκούραστα καὶ μὲ θέρη ἀναζωγονεῖ τὴ θεία φωτιὰ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων στοὺς ἐγκεφάλους τῶν μικρῶν πνευματικῶν τροφίμων τῆς.

Καὶ αὐτὴ ἡ διακόσμησις ἡ ἀπλή ὅσον καὶ ὠραία τι ἄλλο φάνεραν, παρ' ὅτι πνεῦμα γνήσια Ἑλληνικὸν ἐκνυράρχει ἐκεῖ μέσα καὶ ὅτι τὸ διδάξαν προσωπικὸν εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν Ἑλληνικῶν αἰσθημάτων εἰς τὴν σχολὴν ταύτην; Ἐνα μεγάλο «Εὖγε» ἀξίζει εἰς τὴν κυρίαν Ἀμαλίαν Ζανιδάκη ἢ ὁποία ἐμπνέει τόσον ὑψηλὰ αἰσθήματα στοὺς μικροὺς τῆς τροφίμους καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ σχολὴ αὐτὴ πρέπει νὰ ὑποστηρίζεται, τὸ δὲ μικρὸν μας Ρεθύμνον δι' αὐτὴν νὰ σεμνύεται.

Τὴν ἐορτὴν πλὴν τῶν γονέων ἐτίμησε καὶ πολὺς ἄλλος ἐκλεκτὸς κόσμος. Καὶ εἰσερχόμενοι διακρίνομεν τὰ παιδάκια μέσα στὸ γαλανόλευκο φόντο τῆς σημαίας μας χαριτωμένα μεσ' τὴν γαλανόλευκην φορεσιά τους νὰ κάθωνται σεμνότετα καὶ ἤσυχά σὰν ἄλλα ἀγγελούδια ἢ σὰν ἀνθηδροσερά, ἂν θέλετε, εὐχαριστημένα κάτω ἀπ' τὴν προστατευτικὴν σκιά τῶν βλεμματικῶν τῶν καλῶν διδασκαλιστῶν των.

Ἡ ἐορτὴ ἀρχίζει δι' ἐνὸς ἄσματος πρὸς τὸν Δημιουργὸν καὶ τελειώνει μὲ τὸν Γαλλικὸν καὶ Ἑλληνικὸν ὕμνον.

Κατ' αὐτὴν καθὲ παιδάκι μὲ τὴν